

MASTER NEGATIVE NUMBER

6003.14

திராவிட நாடு
மலர் 5, இதழ் 46
March 30, 1947

Record no. 1005

Tirāviṭa nāṭu

Malar 5, ital 46

March 30, 1947

Record no. 1005

12 கண்க

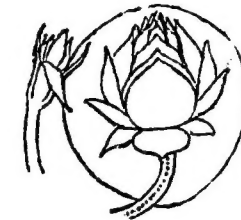
சந்திரகுப்த

திராவிடநாடு

து ர து ர ம்!

அரியமல்ல, அரனுமல்ல
அயனுமல்ல அப்பறம்
கரும வெண்மை செம்மை
கடந்துகின்ற காரணன்
ஶ்ரீதாமல்ல சிறீதாமல்ல
பென்னும் ஆனுமல்லவே
துரிதமும் கடந்துகின்ற
தூர தூர தூரமே!

சிவவாக்கியர்.

மலர் 5] 30-3-47 [இதழ் 46

Roja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113,

[illegible]

வாக்கூடாதே என்பதற்கு அல்ல, என் ஆசைக்கண்மணியின் நன்மையை எண்ணி இக்காரியம் செய்ய நினைக்கிறேன். மேலும் நான் உண்மையில் சாகப் போகிறதாயிற்று, என் பின்னம் தீப்பிடித்து எரிவதைக்கூட நான் என் கண்களால் காண முடியும்.. முதலியாரே! விஷயம் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன் கேளும். எனக்குக் கடுமையான அம்மைகண்டு விட்டது. என்னை நான் கூறியிருக்கிறேன் அம்மை, என்றால், யாரும் அருகே நெருங்க மாட்டார்கள் அம்மையை நீக்குவதற்காக, அற்புதம் தெரிந்த சாரியார் ஒருவர் வந்திருப்பதாகவும், அவருடைய கண் டிப்பான உத்திரவியடி, யாரும் விட்டிருந்து நுழையக் கூடாது என்றும் சொல்லி விட்டேன். நாலாம் நாள் நான் இறந்துவிட்டதாகக் கூறி, கிழவியைக் கொண்டு போய்க் கொளுத்திவிட்டேன். பின்மாள பிரதம யாரும் நெருங்கக் கூடாது, முகத்தைக் கூடப்பார்க்கக் கூடாது, தகப்பனும், தங்கையும்கூட யாரும் கூடக்காணக் கூடாது, அது ஊருக்கே போய் பத்திரம், என்று சாரியார் சொல்வதாகச் சொல்லியும், அம்மையால் இறந்தவர்களைக் கொளுத்தக் கூடாதே என்பார்கள், இது ஒரு தனிவிதமான அம்மை, கொளுத்தி விட்டதான் வேண்டும் என்று சாரியார் சொன்னதாகச் சொல்லி விட்டேன். அதையும் சாரியார் சொன்னார் சாரியார் சொன்னார் என்று கூறியதால், நமது ஊன் கள் வாய் திறந்து என் என்று கேட்க மாட்டார்கள். நான் இங்கு நாலு நாள் சாரியார் வேஷத்தில் தங்கி இருப்பேன். பிறகு நான் சாரியார் கோலத்திலேயே ஊரை விட்டுச் சென்று விடுவேன்—எனக்கு இனி இந்த வாழ்க்கை வேண்டாம்—இவ்வளவும் செய்கிறேன் என் குழந்தைக்காக நீ, எவ்வளவு கொடுமை செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவும் செய்தாகி விட்டது. ஒரே ஒரு நல்ல காரியம் செய்கட்டே கோலத்திலே என் மகனைக் கை விடாதே! அவன் ஓராண்டுக்குழந்தை! அவனை விட்டுப் பிரிந்து போகிறேன்—காவி அணிந்து கொண்டு, எனக்குக் கேடு செய்தாய்—தரோகம் செய்தாய் தாகக் கொலை செய்யப்படுவான், புலி ஒருமுறை இரத்தம் குடித் தாக்கப்பட்டார் ஒரு ஏழை.

இந்த அளவு போதும், எவ்வளவு வேலமான கெட்ட குணம் கொண்டவனும் இதை விடக் கொடுமை செய்யமுடியாது. ஆகவேதான் நான் உன்னை நம்புகிறேன் இப்போது. இந்தக் காட்சி, உன் மனதிலே இருக்கும் கெட்ட எண்ணத்தையே சுட்டுச் சாம்பலாக்கிவிடும் என்று நம்புகிறேன். ஆகவே தான் என் குழந்தைக்கு ஆபத்து நேரிடாது—என்று தனித்து இந்த ஏற்பாட்டைக் கூறுகிறேன். எனக்கு ஏதோ ஒருவகைப் பித்தை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற போதிலும், இன்னும் கொஞ்சம் பாதுகாப்பும் ஒன்றைப்பாடும் அவசியம், அதற்காக இரண்டு காரியம் செய்தாக வேண்டும், ஒன்று நடந்தது அவ்வளவையும் எழுதிக்கொடுப்பதும். என் குழந்தைக்குத் தரோகம் செய்ய நினைத்தால், உன்னை என்ன கதியாக்க முடியுமென்று அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு என்னை எண்ணியாவது நல்லபிப்பிடு. இரண்டாம் காரியம், என் குழந்தையைத் தங்கம் ஸ்ரீ காரம் எடுத்துக்கொண்டாகவேண்டும். நான்கே, அந்தப் பத்திரமும் தயாராகவேண்டும். அவள் காலில் கிழவாயோ, மிரட்டுவாயோ, என்ன செய்யவாயோ எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் ஸ்ரீகாரப் பத்திரம் வேண்டும். இந்த இரண்டு பாதுகாப்பும், வேறொன்றும் இருக்கிறது, எந்தச் சமயத்திலே நீ, என் குழந்தைக்குத் தரோகம் செய்தாலும், புரட்டன் அடைந்த கதிதான் உனக்கும். உன்னை மட்டுந்தான் கொலை செய்ய முடியும் என்றுதானே நினைத்தாய், நீயே பார்த்தாயல்லவா, புரட்டனைக் கொலை செய்தேன். ஜாக்கிரதா சம்மதமா? சம்மதத்தைக் கேட்பானேன், செய்ததான் ஆகவேண்டும். நீ இனி அழுது பயன் இல்லை, கெஞ்சிப் பயனில்லை, காலில் விழ்தம் பயனில்லை, நான் இனி உன்னை வாழமுடியாது, உன்மனைவி என்று கூறுகொள்வது முடியாது நான் சாரியாராகி விட்டபோகிறேன். இதுமற்ற முடியாத தீர்மானம். எனக்கு இனி இறந்தால், அடுத்தபடி உன்னைக் கொலைசெய்யத் தோன்றும்—தங்கம் இரண்டாவதாகக் கொலை செய்யப்படுவான், புலி ஒருமுறை இரத்தம் குடித் தாக்கப்பட்டார் ஒரு ஏழை.

தேடுமாமே, அப்படி ஆகிவிடுவேன். என்மகனின் மனை என்னியே நான் நீன் இதுவரையில் கூட இவ்வு குருந்தேன். இனி இருக்கமுடியாது. எனக்கு இந்தக் குடும்ப வாழ்க்கையே வேண்டாம். பிச்சைக்காரியாக உலவுவேன், பிறந்ததற்கு நான் பட்டவேண்டியது அவ்வளவும் பட்டாயிற்று. இனி நான், ஆண்டவனின் அருளைப் பெறுவதற்கு, அல்லும் பகலும்பாடுபடுவேன். பந்தம், பாசம், பற்று, எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டதுணிந்து விட்டேன். மகனிடம் கொண்டுள்ள ஆசைமட்டுமே போகவில்லை. ஆகவேதான் சில நிகழ்வுகளை விதித்தேன். நான் இனி ரங்கமல்லி உன் மனை அல்ல நான் இனி ஒரு நாடோடி, பிச்சைக்காரி, சாதி, சன்யாசி, ஆமாம்! முதலியாரே முதலியாரே! என்று அழைக்கிறேன், அதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளும், நமக்குள் இருந்து வந்த சம்பந்தத்தை அறத்துவிட்டேன் என்பதை. இதோ தான்! என்று கூறினேன்; என் கண்களிலும் நீர்—அவர் கண்களுக்கும், என் கால்களும் பிடித்துக் கொண்டார். பிடியை உதறிவிட்டு, என் படுக்கை அறை சென்றேன்—கத்திக்கோலெடுத்தேன், என் தலை முடியை ஒட்ட வெட்டிவிட்டேன்—நகைகளைக் கழற்றிப் பெட்டியிலே விசினேன்—அவக்கோல ரூபத்தின்மீது, மீண்டும் அவர் முன்வந்த நின்றேன், அவர் கோலெனக்கற்றலானார். வாயைமுடச் சொல்லி ஜாடை காட்டினேன். முடிக்கொண்டார். இது போதாது நானின்கு, தலையை மழுக்கச்செய்தாகவேண்டும். நீரோதான் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினேன். தம்பி! பிறகு நடந்ததை சுருக்கமாகக்கொடுக்கிறேன். நாலுநாள், பிறகுமூன்று ஒரேபேச்சு, எனக்குக் கடுமையான அம்மை என்று. சாரியார் கோலத்திலே நான் விட்டிருந்தேன் தெருவில் இருந்த படி விசாரித்து விட்டுப் போவான் என்றதை, பாபப்! மகன்காலுமல் இந்த ஜென்மம் எதற்கு? பிராணன் போனாலும் போகிறது—நான் பார்த்தாகவேண்டும் ரங்கத்தை என்று பலமுறை கேட்டார்.

(16-ம் பக்கத்தில்)

பதில் அல்ல! திறவு கோல்!

16-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

லாம்! இதிலிருந்து யிளங்கும் வேபில் முகவியை எப்பது காட்டுப்பாடையிலே செக்கிதேயு. காற்றில் மிதந்தவரும் கிதத்தைக் கேட்கிறேன். இதேத்தை யார் பாடுகிறார்கள், குடியியா, குமரனா, குடியிலை, ஆனால் இசை நபமை இன்ன புறச்செய்கிறது. மதஞ்சுரையேயோ—இப்போது மதகாரன மணியாக வதர் சாங்கா இராக ஆலாபனம் செய்யப்போகிறார் என்று அதிசிப்பதேபோல, இங்கு யாரும் அறிவிப்பதும் இல்லை, ஆனால் காற்றிலே மிதந்தவரும் கிதம் நபமை இன்ன புறச்செய்கிறது. அருமையான மனம், என்னைதும் சிலசமயம் மனத்தைப்பாப்பிட்டுப் பொருள் கூடக் கண்ணுக்குத் தெரியுமே. அது போலவே, பொதுமக்களுக்குச் செய்யும் பணி இருக்கிறதே, அது எந்த உருவில் செய்யப்பட்டாலும் படியாக விளையா ஒளிபெற்றாலும் அல்லது இருட்டடிப்புக்கு ஆளா அல்லது, செய்யப்பட்டும் காரியமடக்களுக்குத் தேவைப்பட்டால், கிச்சுக்குத் தேவைப்படுகிறது. இது பொதுகிதி. பல சமயங்களிலே, பொதுமக்களுக்குப் பணி புரிபவர்கள் இந்தப்போது கிதியை மறந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மனக்குழப்பம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமது உண்டாவதற்குக் காரணமும் அதுதான். மேலையில் ஏறி, நாட்டு மக்களுக்குப் பல பிச்சைகளைப் பேசுவார்கள்—தங்கன் மனதிலே குடையும் பல பிச்சைகளை மறந்தே போவார்கள் என்று எண்ணமுடியுமா? அவர்கள் என்ன மாப்பொய்மைகளா? விசை கொடுத்ததும் பேசுகிட்டு, விசை நின்றதும் கிந்தையுமற்றுப்போக! எவ்வளவோ எண்ணங்கள் தோன்றத்தான்செய்யும், பொதுநாயர் மனதிலேயும் சரி, அவரை ஒரு அங்கமாகக் கொண்டு கட்டிவிட்டு மனதிலேயும் சரி, இதை அறிய, மேடைப்பேச்சு முடிந்தபிறகு, நடைபெறும், இருவர் மூலம், கூடிப்பேசுவது, விடுதிருப்புபோது பேசப்படுவது, இவ்வகைக்கேட்கவேண்டும், சுவா

லாயம், மேடைப்பேச்சிலே இருப்பதைவிட, இந்தப் பேச்சுகளிலே தான் மிகமிக அதிகமாக இருக்கும். * * * ஒரு 'வெற்றிக்ரமன்' கூட்டம்; வெற்றிக்ரம்—என்பதன் பொருள் என்ன இருக்கிறதே? கிழந்த கஞ்சுமறு மாலை அதிகம் அவ்வளவுதான், வேறொன்றில்லை. அத்தகைய கூட்டத்தைப்பற்றி மக்கள், சிதறு பிரிவுகளாகக் கிளப்பினர் விடுகோக்கி. கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்த கட்டித்தோழர்கள், ஒரு சிறு பிரிவு—நான்கு பேர் ஒரு சிறு பிரிவு—சொன்னார், "இன்று நம் நண்பர் பேசினது, ரொம்பப் பிரமாதம்" என்று. அது உண்மையே. விஷயத்தை விளக்கமாக பேச்சாளர் சொன்னார்—பலருக்குப் பிச்சைகளிலே இருந்து வந்த சந்தேகம் திரும்பித் திரும்பி வெளியூர் நண்பர் பாரட்டிய திலே தவறு இல்லை. அதையாரும் மறுக்கவில்லை. கூட்டத்தை முன்னின்று நடத்திய நண்பர்களில் ஒருவர், பரிச்சேனப் பேசினார் "எப்பா, நல்ல இருக்காதே பேச்சு! மகமத இப்ராஹிம் கம்பனி லவுன்ஸ்டிக்ஸ் இன். வேறே கமபெனி, மைக்கா இக்குத், கராவெண்டு இருக்கு, இது புதுசெட், சத்தம், இந்தக்கோடி விரும்பு அந்தக்கோடி விரும்பு கேட்டதல்லவா" என்றார். அவர் மீது தவறுமில்லை, அவர் சொன்ன திரும்பு நூற்றில்லை. ஆனால் இந்தப் பேச்சிலே தொக்கியுள்ள பிச்சை—வெளிப்பாட்டாகப் பேசப்படாத பிச்சையைக் கூர்ந்தோக்கவேண்டும். இந்த நண்பரின், மனதின் அடிவாரத்திலே உலகிக்கொண்டிருக்கும் எண்ணம், இந்தப்பேச்சிலே புதைந்திருக்கிறது. என்ன அதி! எவ்வளவு அழகாகப்பேசக் கூடியவராகக்கூட இருக்கட்டும்—விஷய ஞானவிசேஷகூட இருக்கட்டும், கூட்டம் வெற்றிக்ரமாக நடக்கவேண்டுமாலு, ஒலிபெருக்கி முத்தரமானதாக இருக்கவேண்டும், என்பது. இதவருகருத்த பார்ந்தாயா? என்று. உடனே பதில் கிடைக்கும், "அவ்வளவு அவர் மோட்டார் போய் உட்கார்ந்த உடனே, அருகேசென்று

போதும், அந்தக்கம்பெனியாரின் ஒலிபெருக்கியால் தான்! என்று சொன்னால் எப்படி இருக்கும். அப்படியாரும் சொல்லமாட்டார்கள்! ஆனால், ஒலிபெருக்கியின் திறமையின் பலனை மறக்கமாட்டார்கள்—தனிவாக—தண்டு தண்டாகக்கூட்டத்தின் பல கிறப்புகளைப் பற்றிப்பேசும்போது இரண்டுபேசிக் கொள்ள மதுமிருக்கமாட்டார்கள். ஒலிபெருக்கி, கூட்டத்தைச் சிறப்புறச் செய்யும் சாதனத்தான் அது கம்பெனி பிரிவில் இருந்தால் ஒலியில்லை, சிறப்பில்லை, வேறும் 'இடமடைந்தாலு'வே இருக்கும். ஒரு கூட்டத்திற்கு ஒலிபெருக்கிபை அமைத்தாலு கூட்டம் வெற்றியானதற்குள்ள முக்கியகாரணம் என்று பேசும் என்பதன் அந்த நண்பருக்கு ஏற்படுகிற போது, கூட்டத்திற்குள் "மற்றக் காரியங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மற்றவர்கள் ஒலிபெருக்கி மனதும், ஒலிவார் எண்ணம் உண்டாகித் தானே திரும்பு. சகஜம். ஆனால் இவை ஒவ்வொன்றும், கூட்டத்தின் சிறப்புக்குத் தலைசெய்தன என்ற போதிலும், இவை ஒவ்வொன்றும், 'தரம்' இருக்கிறவொன்றிலும், 'தரம்' இருக்கிறவொன்றிலும், இன்னியமை கப் பிரித்திடலாம், இன்னியமை யாதன—சில—இருந்தால் நல்லது என்ற பிச்சை இடைபட்ட மினைகிப் பன்—இருந்தும் பயனற்றது—என்றபடியும் பல உண்டு. ஒலிபெருக்கியின் சிறப்பிலும் கூட்டம் முத்தரமாக அமைந்தது என்று கூறுத பேச்சாளர்கூட, அந்தச்சாதனம் கெட்டு விட்டிருந்தாலோ, குறையுடையதாக இருந்தாலோ, சலித்துக் கொள்ளத்தவறமாட்டார்.

மேடைக்கீழ்த்தம் பேச்சு, ஒலிபெருக்கிபற்றி மட்டும்கூட—என்னமனவென்று வேறு வேறு பிரச்சனைகளைச் சொன்னும், ஆர்வம் கொள்ளற்கும் நன்பொருவர் இன்னொருவரிடம்சொல்வார்." இன்று இதுகாசத்திலுள்ளும் இழைப்பதற்குப் பேசுகிறோவல்லவா அருமையாக இருந்த பார்த்தாயா? என்று. உடனே பதில் கிடைக்கும், "அவ்வளவு அவர் மோட்டார் போய் உட்கார்ந்த உடனே, அருகேசென்று

கருமேகம் கவித்துவொண்டிருக்கிறது!
கடல் கொந்தளிக்கிறது! புயலும் கிளம்பி
விட்டது! ஆனால் அஞ்சா நெஞ்சினால்
சுவம் செலுத்தவேண்டித் திகக்காட்டும்
சூரவிராடே-நிசும பணிபாட்களின்வன்

(9-ம் பக்கம் பார்ச்சு)

ஒளி-ஒருமயக்கம்

விலே, "அவன் மகாவீரன்" என்ற புர முரை கேட்கும்—அதே சமயம், "கிடக் கிருன் மடையன்" என்று வேறோர் கும்பல் கூறிக்கொண்டிருப்பதை மறந்து விட்டால், மனமயக்கம் அதிகமாகும். அதிகமானால், புகழுரை மயக் கேட்டால் லொழியத் திருப்பதி ஏற்படாது, அந்தப் புகழுரையைக் கேட்பதற்காக, என்ன புகழுரையானால் செய்து, இடப்பிடிக்க வேண்டும்—பிடித்த இடத்தை இழக்காமல் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகும். பிறகோ, பொதுவாழ்விலே உள்ள 'வெளிச்சம்' இருக்கிறதே அதனுடைய ஆதிக்க சந்தர்த்தங்களின் தயவுகாக்கவே வாழவேண்டிய நிலை ஏற்படும். அப்பின் தின்று பழகிவிட்ட பிறகு, அது கிடைக்காவிட்டால், அபினை தருபவன் செய்யச் சொல்லும் காரியம் அத்தனை மையம் செய்வர் என்கிறார்களே! பொது வாழ்விலே உள்ள, இந்த 'வெளிச்சம்'—மயக்கமூட்டும் ஒளி—இதனால் மகிழுவே கூடாது என்பதல்ல—அது முடியாத காரியம்—இதனால் மயக்கமடைந்துவிடக் கூடாது. அந்த மயக்கம் வராமலிருக்கத் தான், புகழுரை கேட்கும்போது துறம்பவர் உள்ளனர் என்பதை மறவாமலிருக்க வேண்டும். அது மட்டும்தான் போதாது. புகழ்பவர்களில் புகழ், இதற்கு முன்பு நம்மைப் பழித்ததில்லை என்பதையும், இதற்கு முன்பு அவர்களே வேறு பலரைப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் மறக்கக்கூடாது. அதுவும்போதாது. புகழ்பவர்களே, பிறகு இவ்வாறு, என்பதையும் தெரிந்த கொள்ளவேண்டும். அப்போதுதான், மனமயக்கம் ஏற்படாது.

* * *

இவர் படிப்புக்கும், திறமைக்கும், இவர் மட்டும் வேறொருகட்சியிலே இருந்தால் எத்தனை நூறு பத்திரிகைகளிலே இவருடைய படம் வெளிவர இருக்கும்—எவ்வளவு புகழ் கிடைத்திருக்கும்—எத்தனை பெரிய பத்திரிகை கிடைத்திருக்கும்—பணத்திலே, சுதந்திரிலே புரளலாம்; இவ்வளவு எல்லாம் உதறித் தள்ளி விட்டு நமக்காக, நமது மக்களுக்காக, இவ்வளவு பாடுபடுகிறார்" என்று புகழுகிறார்களே, நண்பர்கள், அவர்கள் பிறகு ஏதேனும் மாறுபாடு ஏற்பட்டு, கட்சியிலிருந்து பிரிந்தா, ஆனால் கொள்கையைக் கைநிறுத்தி விடாமல் இருந்தாலும், அதே புகழ் வழங்கினவர்கள்,

"கிடக்கிருன் தன்னய்யா,"
போகிறான் போ,
ஒழிந்தான் பயல்.
இவனால் என்ன ஆகும்?
தன்னுருப்பையிலே
என்று பேசுவார்கள்.

இதனைப் புகழுரைக் கேட்கும்போதே

நினைத்துக் கொள்வதுதான், மயக்கத்திற்கு மாற்ற மருந்து.
அது மட்டும்கூடப் போதாது. அந்த இருவித உரைகளும், அந்த மனம், அன்பையும் உணர்வையும், அதுவும் போதாது! அந்த உரைகள், நுழையுமழ்க்புவரின் சந்தோஷம், சங்கடம், இவற்றைத் தெரிவித்துக் கொள்வதே யன்றி, நமக்காக அல்ல என்பதையும் அறியவேண்டும். புகழுரையால் மயங்கி திருக்கக் கற்றுக்கொண்டால், பொல்வாங்கும் நம்மை மாய்க்காது. புகழுரை பொழியப்படும் அதே நேரத்தில், வேறோர் பக்கம் பொல்லாங்கு பேசுவோரும் இருக்கத்தானே செய்கிறார்கள். அந்தப் பொல்லாங்குக்குத் தப்பிப் பிழைத்துத் தானே, நண்பர்கள் வழங்கும் நல்லுரையைப் பெற்றோம்! வேடிக்கை இது கூட அல்ல! ஒருசாரார் அதிகமாகப் புகழ்ச்சிகள் என்றாராணத்தக்காகவே, வேறொரு சாரார், அதிகமாகத் தாழ்வர். ஆக இந்தப் புகழுரையே, வேறொரு இடத்தில் நுழைந்து தாழ்வா வாங்கித்தரும் வழியாகவும் அமைந்தும் விடுகிறது. எதுகை மோனை யத்துடன் புகழுரை கூறுபவர்களின் சத்தம் அதிகமாகவாக, அதே நயத்தான் எதிர்ப்புரைச் சத்தமும் கூடவே ஒங்கி வளர்ந்துவரும்! ஒன்றாக் கொண்டு போட்டியிடும் இரகசத்தின்—இதற்கிடையே, பொதுவாழ்வுப் பண்பு உற்சாக ஊர்வலங்கள் நடைபெறும் போது, மூலக் கடைகளிலே நின்று உரைபாடுபவரைக் கேட்டால், இது புரிந்தலும்.

"அருக்கு மொழி வீரன்—அஞ்சா நெஞ்சன்.....வாழ்க!"

இப்படி வாழ்த்தொலி இருக்கும்—சத்தம் வளரும்—இத்திறகுத் தக்க வண்ணம்.

மூலக்கடையில், ஒருவர் முறைத்த படி நிப்பார். வேறு ஒருவர் விஷயமறி யாதவர், அவரைக் கேட்பார், "என்னங்க சத்தம்? ஏன்? யாரு இவரு?" என்று.

"அவனெவனோ ஒரு மடப்பய. அவனைப் பிரமாதப் படுக்கிறார்கள்" என்பார். அந்த நேரத்தில் ஊர்வலத்திலே உரத்த குரலில் வாழ்த்தொலி கூறினால் சோடா சாப்பிடக் கடைக்குப் போனால் என்ற கைத்தொட்டுக் கொள்ளுங்கள்—பிறகு—என்ன நடக்கும்—மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டுசான்! இந்தப் புகழ்—இன்னொரு பக்கமிருந்து இதைப் பெற்றதே தரும் சாத்தனம்—அதுவும் நிரந்தரமல்ல—ஆனால் அதிலே உள்ள மயக்க சத்தியோ அபாரம்!

அறிஞரைப் புகழ்ப்பவர்களுக்கிடில், அறிவிலி என்ற தூற்றுப் பட்டுக்கொண்டே தான் இருக்கிறோம் தன்னலமற்சப் பணிபுரிகிறான் என்று புகழப்படும் கோ

த்தில், வேறோருசாரர், சுயநலக்காரன் என்று ஏசியபடியேதான் உள்ளனர்.

* * *

அந்தப் புகழுரையால் இலாபம் கிடைக்குமானால், பிறகு அது இல்லாமற் போகும்போது நஷ்டம் நிச்சயம். அந்த நஷ்டத்தை அடையச் சம்மதம் வராத்தல்லவா? ஆகவே பொருளுக்கு ஒளி கிடைத்தே தீர்வென்றும் ஆகவே புகழால் மயக்கமடையாதது மட்டுமல்ல. அதனால் இலாபமும் பொருளும் இருந்த விட்டால், பொது வாழ்வு, நமக்கு மன முறிவு தரவே முடியாது.

இந்த மனமுறிவுக்குப் பயந்து, மனதை மாக்கடித்துக் கொண்டவர்கள் அநேகர். மிகச் சிலரே, இதிலிருந்து தப்புவர், அவர்கள், பொது வாழ்வின் தன்மையை நன்கு தெளிவுபடுத்திக் கொண்டவர்கள் "நான் கொடுப்பவன்—வாங்கினவன் அல்ல!" என்று சொன்னார்கள். கூறும் போக்கினன். பொது வாழ்விலே, புகழுரை கேட்டபோது, "நாம் சில விஷயம் பேசினோம்—சிலர் விஷயம் பேசுவதற்குப் பதிலாக ஆசைமொழி பேசினர்" என்ற அவலிலே புகழுரைகளைக் கேட்டவன், சித்தத்தைப் பறி கொடுக்காத வன். வெளிச்சத்துக்காகப் பொதுவாழ்வு தேடுவதானால் தான், நிச்சயமாகப் பெரிய கட்டுக்கோப்பான கட்சியினிடம் தஞ்சம் புகுந்தாக வேண்டும்—அதுவே மயக்க மூட்டும். ஆபத்தானதும், அந்தச் சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கப் பெறாமல் கட்டுக் கோப்புச் சிறிதளவு ஒளி குறைவாகவும் உள்ள கட்சியிலே இருக்க வேண்டி டால், வெளிச்சமடக்கும் இடத்திற்கு அருகே இருக்கவே முயல் வேண்டும், முழு நேரமும், சத்தியம் அதற்கே பலியாகும், அது மட்டுமல்ல, அந்த வெளிச் சத்தருகே வேறு உருவம் எட்டமாட்டாது. பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய வேலை வந்தால், அவரைக் கேட்பார், "என்னங்க சத்தம்? ஏன்? யாரு இவரு?" என்று.

* * *

பொதுவாழ்வு, ஒரு கட்டுக்கோப்புக்குள்ளே மட்டும்தான் இருக்கமுடியும் என்பதல்ல உண்மை. பொது வாழ்வில் இருக்கக் கூடியவர்கள், இருக்கத்திறமும் வசதியும் பெற்றவர்கள், அந்த மனப் போக்குள்ளவர்கள் அனைவரையும், கட்டுக்கோப்புக்குள் கொண்டுவந்து சேர்ப்பது கட்டுக்கோப்புக்கும், கட்சிக்கும், கடமை—அதாவது கட்சியின் பெரும் பான்மையினரின் கடமை. பொதுவாழ்வு விலுள்ளவர்கள் இரண்டு அறிச்சால், இடத்தோடு கோக்குக் கூடியும் இடம் போய்விடுமோ என்ற அச்சம் ஒழியும்.

உழைப்பவனைத் தேடிப் பிடித்தால் தான் உன்னதமான கட்டுக்கோப்பு உண்டு—கிடைப்பவனைக் கொண்டு நடத்தும் போக்கு, பலனளித்தாது.

அதுபோலவே, பொதுவாழ்வுக்கு ஏதேனும் ஒரு கட்டுக்கோப்பு இருந்தாக வேண்டும், எனவே இடத்தைப் பிடித்தாக வேண்டும் இடையூறு இருப்பினும் என்ற மனப்போக்கு, பொதுவாழ்வின் ருக்கு மாறவேண்டும் அப்போதுதான், கட்டுக்கோப்புக்குள் சென்றுவிட்டு, ஒளி யால் மயங்கி, பலியாகும் கொடுமை நிற்கும்—உண்மையான காரியம் நடைபெற முடியும்.

பொதுவாழ்வை இவ்வளவு தெளிவுபடுத்திக் கொண்டவர்கள், இடம் இல்லை என்றோ, ஒளி இராது என்றோ, விலை கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.

தோட்ட வேலைக்காரன், கிடைத்த தோட்டத்திலே, எட்டியே பயிரிட வேண்டுமென்று உரிமையாளர் சொன்னால் என்ன செலவது இதைவிட்டால் வேலை ஏது என்று "நாதுகிறது போலல்லவோ பொது வாழ்வு! இதனைப் பொதுவாழ்வுள்ளவர்கள் என்னுடைய தாலேயே. அந்தத் துறை மிகச் சோமான அடிமை ஸ்தாபனமாகி விட்டது.

* * *

ஒரண்டுக்கு முன்பு, பெரியார், சென்னையில் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், நண்பரொருவர் ஒரு கேள்வித்தான் கொடுத்தார். தோழர் செனத்தாராண்டியன், சுயமரியாதைச் சங்கத்தை ரிஜிஸ்தர் செய்த சமயம் அது. கேள்வி அதைப் பற்றியதே. ரிஜிஸ்டர் சுயமரியாதைச் சங்கத்தில் சேருவதா ரிஜிஸ்டராகக்கூட சேருவதா என்பது கேள்வி. மின்னெட் டென்ப் பதில் கொடுத்தார் பெரியார் "இஷ்டப்பட்டதில்!" என்று. மேலும் ஓர் நல்ல விளக்கம் கொடுத்தார். "எதிலே சேர்ந்தாலும் உண்மையான சுயமரியாதைப் பற்றுக் கொண்டவர்கள் காரிய மாற்றமுடியும். சுயமரியாதைக்காகப் பாடுபடமுடியும். இன்னும் சொல்கிறேன். ஒருவர் சுயமரியாதைக் காராக இருக்கவேண்டுமானால், காரிய மாற்ற வேண்டுமானால் ஒருகட்சியில் இருந்தேதான் தீர்வெண்டும் என்பதில்லை கட்சி எதிலேயும் இல்லாமலும் சுயமரியாதைக்காராக வேலை செய்ய முடியும்"

இது வெறும் பதில் அல்ல. பொது வாழ்வு என்ற பிரச்சினையின் திறவுகோல் கொள்கையை மனதா ரம்பி, அதை மக்களிடம் பரப்பவேண்டும் என்ற விருப்பி, கொள்கைக் கேற்றபடி வேலை நடத்த விரும்பினால் ஒரு கட்சியின் கட்டுக்கோப்புக்குள் இருந்தே ஆவேண்டும் என்பதில்லை. வேயில் வேண்டாம்—சங்கு இருக்கும்வரை!—என்பது

தோழர் ஜெயப்பிரகாசருக்கும் அவர் நண்பர்கட்கும் புரிந்தவிட்டது. எனவே தான் அவர்கள் வேயில் விட்டுவிட்டார்கள்.

* * *

இது உண்மையான 'தலாக்கா' அல்லவா, என்பது வேறு பிரச்சனை. கோலியாகக்கூட இருக்கக்கூடும். நாம் இங்கு இதனை அலசினதற்குக் காரணம், பொது வாழ்வின் தன்மையை விளங்கிக் கொள்ளாத எவருக்கும் இத்தகைய மனப் போர் வந்த தீரும்—பாரதிப். பேருக்கு மேல் தவறியே விடுவர்—என்பதை விளக்கப் பொதுவாகவே, பொதுவாழ்வு விலே காணப்படும் பல சிக்கல்களை எடுத்து எழுதினோம்.

கட்டுக்குள்ள வேயில் விட, கொள்கையே முக்கியம் என்ற தத்துவத்தின் படியேதான், தியாகி தியாகராயர், டாக்டர் நாயர் ஆகியோர் குட்டிய ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்ற பெயரையும் மாற்றி, புதிய பெயரிட்டோம், சேலத்தில். கட்சியின் வேயில் அல்ல, கொள்கைதான் முக்கியம் என்றோம். அவர்கள் குறித்திருந்த 'தராசு'க் கொடியையும் கீழ்க்கினோம். இச்செயல், கொள்கை உபரித்து, கட்சியை விட எங்கிற தத்துவத்தின் படிதான் செய்யப்பட்டது. அப்போதும், இந்த வேயில் சண்டை வரத்தான் செய்தது. ஜஸ்டிஸ் என்ற வேயிலுமாற்றும் உரிமை நமக்கு இல்லை என்று சிலர் வாதாடினர். நாம், வேயில் அல்ல முக்கியம், கொள்கைதான் முக்கியம் என்றோம்.

முருகா!

நமது மாகாண மந்திரி சபைக்கு வேறு சுந்தப்பலா. கிடைக்கா கிட்டாலும், முருகனின் அருள் உண்டு என்பது தெளிவாகிகிட்டது. முதலமைச்சர் ஓமந்தூரார் இருக்கிறாரே, அவர், கட்டத்தபுதன் 26-நேதிக்குத் திகை அல்லவா அன்று சட்ட சபைக்கே வாகிவந்தாய்! ஏன்? அவர் கிருத்திகையில், உபவாச மாம்—மௌனவிரதமாம்!

டாக்டர் சுப்பராயன் இதைக் கேட்டு இவையாச் சிரிக்கிறார்— "கிருத்திகையில் மட்டுமல்ல சார்! சட்டசபையைப் பொறுத்த மட்டிலே அவர் நித்ய மௌனவிரதத் தான் அனுஷ்டிப்போகிறார். நான் இருக்க, அவருக்கு வாய் ஏன்?" என்று கூறுகிறார்!

என்னமோ முருகன் அருள்கிட்டட்டா. ஆனால் இது இவ் ஒருதொல்லை! முருகன், இரண்டு பெண்டாட்டிக் காரர்—ஓமந்தூராரின் அசியல் பிணைப்பும் இந்தக் கதிபாக இருக்கக் கூடாது.

ஏ மானி அல்ல!

ஒரிசா, புதிய, சிறியமாகாணம். அங்கு 30 இலட்சம் ரூபாய் மூல தனத்தில் ஒரு புதிய செவ்வானை துவக்கப்படுகிறது. ஆக ஒழிப்புத் திட்டமிடும் சென்னை மந்திரிசபையின் போக்குடன், இதனை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டுகிறோம்.

கந்தியாரின் சுதர்த் திட்டம், குடிசைத் தொழில் முதலியவைகளைச் சுவிசேஷமாகக் கருதுகிற தோழர் J. C. குமாப்பா, புதிய செவ்வானையைத் தவக்கும் ஒரிசா முதலமைச்சரின் போக்கு, கந்தியத் திட்டத்திற்கு முரணானது. எனவே தவறானது என்று கண்டித்தார். காங்கிரஸ் பத்திரிகைத் தாபி டார். ஒரிசா முதலமைச்சரின் போக்கு, கந்தியத் திட்டம் உட்பத்திமுறை ஆகிய மூலம் கூடாது என்று அத அகில இந்தியத் திட்டமாக இருக்கட்டும், காணும் கவனிப்போம் அப்போது, இந்தியாவிலே மற்றப் பகுதிகளிலே ஆகிகள் இருக்கும், வளரும், உக்கம் மாகாணத்திலே ஆகிகள் வேண்டாம், என்று உபதேசம் செய்தால், அதை என் ஒப்புகொள்ளமுடியாது. மற்ற இடங்களில் மிக்கம் இருக்க, இங்கு வேண்டாம் என்பது, கொள்கையுமல்ல, திட்டமுமல்ல. "என்று கூடச் சட்ட பதிலளித்திருக்கிறார். ஆகிகள் அமோகமாக வளர்த்த நிலையிலுள்ள வடநாட்டிலே, கந்தியம், ராடகைத் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவராமல், வளர்ச்சிப்படையாது, ஆகிக்கு வடநாட்டை எதிர்பார்த்தப். பெரும் பொருளை வடநாட்டுக்குக் கொட்டிக் கொடுக்கும் எம் மாகாணத்திலே, ஆகிய வேண்டாம் என்று உபதேசம் செய்ய முன்வந்திரே, ஐயா! இது சரியா? ஏமாந்தவர்களிடம் இந்தத் திட்டத்தைத் திணிப்போம், கிழித்துக் கொண்டவர்களை கிட்டிவிடுவோம் என்றல்லவோ இருக்கிறது உமது போக்கு. மிக்கம் ஒழிப்பதான முதலியே பம்பாயில் பர்காவ செல்லட்டும், என்பதுதான். நமது வாதம். ஒரிசா முதலமைச்சர் கதரியமாக நடந்துகொண்டார். நமது பாராட்டுதல். ஒரிசா முதலமைச்சர் ஏமாணி அல்ல,—எனவேதான், ராடகையைக் காக்க ஆகியை ஒழிக்கும் பொருளுற்ற திட்டத்தை ஏற்க மத்திய விடார். எமது, பது மந்திரி சபை, இதனைக் கவனிக்குமாக.

காற்றிலேவரும் கீதம்

பேதங்களைப் பொருட்படுத்தாமல், அடிப்படையில் உள்ள அபிப்பிராய ஒற்றுமையை வலிபுறுத்திவந்தோம்—கூடிவாழ்வதற்காக சகல முயற்சியும் செய்தோம்—நம்மால் அளவு காங்கிரசுக்கு நாட்டிலே செல்வாக்கு தேடியும் கொடுத்தோம்—தீயிவாதிகள் ஆகவேண்டுமென்பதற்காகக் காங்கிரசை விட்டு நீங்கி, வேறுகட்சிகளுக்குப் பவர் போக எண்ணியபோது, காங்கிரசின் சார்பிலே நாம் நின்று தீயிர்மேல், சமதர்மத்தை ஆதரித்துப் பேசி, காங்கிரசிலே சமதர்மக் கோட்பாடு இல்லை என்று சொல்லமுடியுமா, சமதர்மத் துக்காகவே காங்கிரசிலே ஒரு தனிப்பிரிவுகூட இருக்கிறதே, அதனானே கா. சோ. கட்சி என்று வாதாடி, அவர்களை மீண்டும் காங்கிரசில் இருக்கச் செய்தோம்—இவ்வளவு செய்த பிறகு, காங்கிரஸ் என்ற லேபிலே நாம் உபயோகித்துக் கொள்கிறோம் அதனால் செல்வாக்கு அடைகிறோம் என்று பெருந்தலைவர்கள் பேசுகின்றனர். எத்தனைச் சிறுமதி அவர்களுக்கு, லேபிலால் நமக்குச் செல்வாக்காம்! நம்மால், லேபிலுக்குச் செல்வாக்கு என்று ஏன் கூறமுடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட குழுசெய்கிற காரியத்தினால்தான் ஒரு லேபிலுக்குச் செல்வாக்கு ஏற்படுகிறது! செல்வாக்கை ஏற்படுத்திக்கொடுத்த நம்மை, லேபியின் செல்வாக்கை உபயோகித்துக் கொள்கிறோம் என்று குறை கூறுகிறார்கள்—சரி—தங்கள் போக்கின் தவறை அவர்கள் பிறகு உணரட்டும்—நாம் நமது போக்கை இப்போது தெளிவுபடுத்திவிடுவோம்—லேபில் வேண்டாம்—ஆம்!—சரக்கு நாணயமானது நாட்டுக்குத் தேவையானது, நல்லமுறையில் தயாரிக்கப்பட்டது—ஆகவே இதற்குமதிப்புதானாகவந்தே தீரும்—இதற்கு ஒரு லேபில் தேவை இல்லை! என்று கா. சோ. கட்சி தெரிவித்துவிட்டது—தீர்மானம் கிறைவேற்றிவிட்டது. இப்போது

சோஷியலிஸ்ட் கட்சி என்பது பெயர், காங்கிரஸ் என்ற லேபில் பேய்விட்டது. இந்த லேபிலே இழப்பதற்கு முன்பு, அவர்களுக்கு மனப் போராட்டம் பலமாகவே இருந்திருக்கும். லேபில் போனபிறகு, லேபிலுக்குச் சொந்தக்காரர்களாக உள்ளவர்களுக்கும், மனதிலே இப்போது பலவிதமான எண்ணங்கள். இவற்றை எல்லாம்விட, இந்தச் சம்பவம், பொதுமக்களிடையே பணியாற்றுவவர்களுக்குப் பல புதிய பிரச்சினைகளை உண்டாக்கிவிட்டன, மேடையிலே, பேசப்படாத

அவர்களால் வந்தது!

“தாங்கள் மேலானவர்கள் என்ற கர்வத்தால் ஆரியர்கள் இந்தியாவில் வசித்துவந்த மற்ற ஜாதியாருடன் கலந்து கொள்ளவில்லை. இதற்காக பல சட்டங்களையும் விதிவிலக்குகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள்.

இக்காலத்தில் உள்ள ஜாதியைப் புகள் இதனால் உண்டானவைகளே.

ஜவஹர்

பிரச்சினைகள் இவை, ஆனால் மேடை ஏறும் ஒவ்வொருவருக்கும் மனதிலே அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் பிரச்சினை மேடை ஏறுபவர்கள் மட்டுமல்ல, மேடை அமைப்பவர்கள், மேடையைக் காப்பவர்கள், என்போருக்கெல்லாம்கூட உண்டாகிவிடுகிறது இந்த மனப்போராட்டம். பொதுஊழியம் செய்பவர்களுக்கு, அவர்கள் எந்தச் சக்தியைப் பதிர்த்து வேலை செய்கிறார்களோ, அந்தச் சக்தியின் எதிர்த்தாக்குதலால் உண்டாகும் சங்கடம்—போதாதென்று இதவே

தொல்லை மனப்போராட்டம். இதையும் அவர்கள் தாங்கிக்கொண்டாக வேண்டும்.

சரக்கு இல்லாமல் லேபில் இருந்த பயனில்லை—ஆனால், லேபில் இல்லாமல் சரக்கு இருக்க (5-பக்கம் பார்க்க)

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

“உமக்கு மட்டுமல்லவே ஊருக்கே சர்வநாசம் வருமென்று சாமியார் சொல்கிறாரே,” என்றான் அப்பா. ஊர்முழுதும் ஏமாந்தனர்.

என் ஏற்பாட்டின் படியே காரியம் நிறைவேற்றிற்று. நாலாம் நாள், புரண்டுபுரண்டு அழுச் சொன்னேன் அவரைத் தெருக்கதவைத்தாளிட்டுவிட்டு. கிழவியின் பிணத்துக்கு, என் உடைகளைப் பூட்டி, முக்காடிட்டு, முகத்தையும் மறைத்துவிட்டேன். பிறகே ஒரு சிலரைமட்டும்—ஊழியக்காரர்களை மட்டும் வரவழைத்து—பிணத்தைச் சுடலைக்கு எடுத்துச் செல்லுப ஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொன்னேன். சுடலை யிலும், சர்வ ஜாக்ரதையாக இருந்து, யாருக்கும் தளிச்சந்தேகமும் வராதபடி கிழவியைக் கொளுத்த ஏற்பாடு செய்தேன். சுடலைக்குப் பிணத்தை எடுத்துச் செல்லும்போது, நானும் உடன் சென்றேனேன். தம்பி உலகிலேயே வேறு யாருக்கும் நேரிட்டிருக்க முடியாத சம்பவம். சொன்னால்கூட நம்பமாட்டார்கள் ஆனால் கடுமையான அம்மை, காளியின் கோபம், சாமியாரின் கண்டிப்பான உத்திரவு—ஊருக்கு நாசம் வந்துவிடும்—காளிசகலரையும் பஸிகேட்பாள்—என்ற இப்படிப்பட்ட மிரட்டல்கள் அந்த ஊரை அடக்கி விட்டது. நான், சாமியாரானேன்! “சங்கத்தின் வாழ்வு முடிந்தவிட்டது! மகரஜி பூவோடும் மஞ்சளோடும், வெள்ளிக்கிழமை, போகிறாள்”—என்று ஊரார் பேசினர். அதே இரவு, நான், மொட்டைத்தலை. கையில்தடி, உடலில் காலி நெஞ்சிலே, எப்போதுமே ஏற்பட்டிராத அளவு தைரியம், இந்த நிலையில் ஊரைவிட்டே சென்றேன். (தொடரும்)

END OF
ISSUE